

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 czerwca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – w postępowaniach wszczętych przez „Indėlių ir investicijų draudimas” VI, Virgilijusa Vidutisa Nemaniūnasa

(Sprawa C-671/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywy 94/19/WE i 97/9/WE — Systemy gwarancji depozytów i rekompensat dla inwestorów — Instrumenty oszczędzania i inwestowania — Instrument finansowy w rozumieniu dyrektywy 2004/39/WE — Wyłączenie z gwarancji — Bezpośrednia skuteczność — Warunki korzystania z dyrektywy 97/9/WE)

(2015/C 279/11)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

„Indėlių ir investicijų draudimas” VI, Virgilijus Vidutis Nemaniūnas

Przy udziale: Vitoldasa Guliavičiūsa, bankas „Snoras” AB, w likwidacji

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE z dnia 11 marca 2009 r., i pkt 12 załącznika I do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie mogą wyłączyć z gwarancji przewidzianej w tej dyrektywie świadectwa depozytowe wyemitowane przez instytucję kredytową, jeżeli mają one charakter zbywalnych papierów wartościowych, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego, przy czym świadectwa te nie muszą wykazywać wszystkich cech instrumentu finansowego w rozumieniu dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG.
- 2) Dyrektywę 94/19 zmienioną dyrektywą 2009/14 oraz dyrektywę 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemu rekompensat dla inwestorów należy interpretować w ten sposób, że jeżeli wierzytelności wobec instytucji kredytowej mogą mieścić się zarazem w zakresie pojęcia „depozytu” w rozumieniu dyrektywy 94/19 i pojęcia „instrumentu” w rozumieniu dyrektywy 97/9, a ustawodawca krajowy skorzystał z przewidzianego w pkt 12 załącznika I do dyrektywy 94/19 uprawnienia do wyłączenia tych wierzytelności z zakresu stosowania systemu gwarancji przewidzianego w tej dyrektywie, wyłączenie takie nie skutkuje wyłączeniem tych wierzytelności także z systemu ochrony przewidzianego w dyrektywie 97/9, z przekroczeniem warunków, o których mowa w art. 4 ust. 2 tej ostatniej.
- 3) Artykuł 2 ust. 2 i art. 4 ust. 2 dyrektywy 97/9 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te, których dotyczą postępowania główne, które uzależniają możliwość korzystania z systemu rekompensat przewidzianego w tej dyrektywie od tego, czy dana instytucja kredytowa przekazała lub wykorzystwała środki finansowe lub papiery wartościowe bez zgody inwestora.
- 4) Dyrektywę 97/9 należy interpretować w ten sposób, że jeżeli sąd odsyłający oceni, iż w postępowaniach głównych dyrektywa ta jest powoływana przeciwko podmiotowi spełniającemu warunki dopuszczalności powoływania się przeciw niemu na przepisy tej dyrektywy, sąd ten jest zobowiązany nie stosować przepisu krajowego takiego jak ten, którego dotyczą postępowania główne, uzależniającego możliwość korzystania z systemu rekompensat przewidzianego w tej dyrektywie od tego, czy dana instytucja kredytowa przekazała lub wykorzystwała środki finansowe lub papiery wartościowe bez zgody inwestora.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 8.3.2014.